

Arrest

nr. 161 630 van 9 februari 2016
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 7 mei 2011 naar België met een visum, kort verblijf, geldig van 4 mei 2011 tot 17 augustus 2011.

1.2. Op 12 juli 2011 deed zij een aanvraag van de verblijfskaart van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgische dochter, GO. Op 6 januari 2012 werd dienaangaande de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 20. Verzoekster werd op 18 januari 2012 in kennis gesteld

van deze beslissing. Tegen de beslissing van 6 januari 2012 diende verzoekster op 16 februari 2012 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 26 augustus 2015, met arrest nr. 151 269, het beroep tot nietigverklaring.

1.3. Verzoekster diende op 2 februari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer stelde op 11 mei 2012 een advies op. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 1 februari 2012, werd op 14 mei 2012 onontvankelijk verklaard.

Het betreft de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

Naam: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 11/05/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift¹ niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.”

1.4. Verzoekster diende op 2 oktober 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 22 juni 2012, werd op 2 oktober 2012 onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

1.5. Diezelfde dag werd verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep op 23 december 2015 ingediend tegen voornoemd bevel om het grondgebied te verlaten is gekend onder nr. X.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt verzoekster meent dat de wettelijke verplichting omtrent de motivering van administratieve rechtshandelingen o.a. artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen niet zijn nageleefd en dat artikel 8 van het EVRM en artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden zijn, doordat de aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen onontvankelijk werd verklaard, terwijl het medisch advies er gekomen is zonder medisch onderzoek en zonder verzoekster en haar familie gehoord te hebben en terwijl de inmenging in haar privéleven een onevenredige aantasting uitmaakt van haar familiaal leven.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die

aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

De ambtenaar-geneesheer maakte op 11 mei 2012 een evaluatie van het standaard medisch getuigschrift en de bijlagen zoals voorgelegd ter gelegenheid van de aanvraag van 1 februari 2012:

"Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 28.10.2011 en de bijlagen waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelen, blijkt dat de beschreven cardiale problematiek niet van aard is om een directe bedreiging te zijn voor het leven van betrokkene. Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Artikel 9ter, § 3, 4° zoals gewijzigd door de wet van 8 januari 2012, is gesteld als volgt:

*"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :
(...)*

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk."

Het betreft een voorafgaand onderzoek in de ontvankelijkheidsfase en er blijkt dat de aandoening op zich niet van aard is om tot de toepassing te leiden van artikel 9ter.

Het argument te worden gehoord of te worden onderzocht, is niet ter zake dienend, gezien de aard van de ziekte niet kan leiden tot de toepassing van het ingeroepen wetsartikel.

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid – en geen verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer (cf. ook Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven.

De Raad wijst er op dat verzoekster zelf aangeeft aan de hand van het medisch verslag van Dr. KDW van 7 juni 2011 aan dat:

- pagina 1: in Kazachstan de medicatie vrij verkrijgbaar is en dat verzoekster daar zelf farma haalt in de apotheek, zonder voorschrift.
- pagina 2: verzoekster in januari 2011 in Kazachstan werd behandeld voor vermoedelijk hartfalen, de onderhoudsmedicatie er vrij verkrijgbaar is.

Met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd. Bovendien wordt een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet gedaan om een gezins- of familieleven tot stand te brengen of te bestendigen. Het betreft een puur medische beoordeling.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC